

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XIX.

Říjen 2013

Milí farníci a ostatní čtenáři Sněžanky, měsíc říjen byl pro nás v loňském roce významný především blahořečením 14 mučedníků. Letos si první výročí této události připomeneme pouze tiše. Jejich památku budeme slavit vždy 15. února. Letos také od počátku října začíná nová aktivita naší farnosti, takzvaný „živý růženec“. Máme připravené kartičky s obrázky a texty k jednotlivým tajemstvím. Nemusí ovšem zůstat při jedné skupině. Růženec je modlitba pro široké společenství a naše farnost jistě modlitbu potřebuje. Chceme touto cestou mimo jiné podporovat všechny prosby, které se také shromažďují u hrobu našich mučedníků a čtou se 15. každého měsíce večer po nešporách. Zároveň nám tato modlitba umožňuje vytvářet společenství, kde jeden spoléhá na druhého. A všichni prosí spolu, třebaže každý na jiném místě a v jinou dobu. V říjnu se však růženec snažíme modlit i mimo společenství živého růvence. Chci vás tedy k této formě modlitby povzbudit a také připomenout, abychom ji používali jako projev lásky k těm, za něž prosíme. Přeji krásný říjen.

menší bratr Antonín

Z FARNOSTI

Františkánská burza

Stejně jako každý rok Vás zveme na burzu. Budeme přijímat a nabízet různé drobné věci, předměty, všechno, co sami nepoužíváme, ale druhým může udělat ještě radost nebo budou moci ještě použít.

Do burzy budeme přijímat všechno kromě ošacení, obuvi a knih.

Věci budeme přijímat zdarma a stanovíme minimální cenu. Výtěžek bude věnován sociálně slabým rodinám. Přijďte udělat radost sobě i druhým.

Kde? Klub u Panny Marie Sněžné

Shromážd'ování věcí: pátek 4. 10. 15-18 hod.

sobota 5. 10. 10-12 hod.

Prodej: sobota 5. 10. 10-18 hod.

neděle 6. 10. 10-16 hod.

Noví členové Sekulárního františkánského řádu

V neděli 6. října 2013 při mši svaté ve 14.30 složí profesi neboli slib žít podle evangelia v Sekulárním františkánském řádu naše sestry a farnice Marcela Jana Janoušková a Leona Magdalena Matějková. Vyprošujeme jim Boží milost, ochranu Panny Marie a přimluvu sv. Františka.

Setkání s farářem

bude **v úterý 22. října od 19.19** tentokrát výjimečně **na faře**. Co přineseme, to také sníme a vypijeme.

Modlitba za zemřelé

bude **v neděli 3. listopadu** po mši sv. pro rodiče s dětmi, **asi v 11.15** na hřbitůvku za kostelem P. Marie Sněžné. Sraz na nádvoří. Prosíme účastníky, aby si přinesli s sebou svíčky.

Blahopřejeme novomanželům

V pátek 13. září ve 13 hodin si v našem kostele při mši svaté udělili svátost manželství Zuzana Opltová a Jan Cigánek (Písař).

Vaše společná cesta necht' je bez starostí, plná radostí a s hojností Božího požehnání.

PŘIPRAVUJEME

Farní duchovní obnova

Přijď království Tvé

se bude konat ve dnech 15. a 16. listopadu.

Začneme mši svatou v pátek 15. 11. v 18 hodin, po mši bude první setkání.
V sobotu 16. 11. začínáme v 9 hodin.

Obnovou nás bude provázet P. Eliáš OFM a pan Václav Čáp.

V sobotu možnost oběda a během přednášek hlídání dětí.
Podrobnosti očekávejte v příštím čísle Sněženky, na nástěnce, na internetu.

Z ROZHLASU A TELEVIZE

Bratr Antonín v rozhlasu

Náš farář poskytl půlhodinový rozhovor Českému rozhlasu. S redaktorkou Evou Hůlkovou rozmlouval o životě v klášteře, ve farnosti i na ulicích města. Rozhovor si můžete poslechnout na internetové adrese <http://prehovac.rozhlas.cz/audio/2968612>.

S Markem Orko Váchou a Karlem Satoriou půjde o život!

Marek Orko Vácha a Karel Satoria spolu před prázdninami vydali knižní rozhovor *Život je sacra zajímavej...* (Cesta 2013), který se ihned setkal s velice pozitivním ohlasem. Jejich společné dílo bylo také u zrodu série diskusních večerů, které od října můžete sledovat na televizi Noe. V živě vysílaném pořadu s názvem *Jde o život* budou Marek O. Vácha spolu s Karlem Satoriou pokračovat ve svých debatách o (nejen duchovním) životě. Karel Satoria o pořadu řekl: "Budeme mluvit o tom, jak jde život a hlavně jak si života užít. O čem by si měli dva katoličtí duchovní vykládat, když celé křesťanství, celé Ježíšovo učení není o ničem jiném? Naše setkání budou tedy monotematická. Půjde v nich výhradně o život."

První díl pořadu *Jde o život* vysílá Televize Noe v pondělí 7. 10. od 20.00.

Opus Dei

Církevní instituce, která usiluje o křesťanské působení na společnost tím, že její členové v ní aktivně působí a pracují v běžných světských povoláních. Chce všude oznámit, že práce a obyčejné lidské vztahy jsou příležitostí setkat se s Bohem, druhým sloužit a přispívat ke zlepšení společenských poměrů. Opus Dei není řádem, ani hnutím, ale osobní prelaturou.

Opus Dei bylo založeno 2. října 1928 v Madridu španělským katolickým knězem sv. Josemariou Escrivá de Balaguer. V současné době je rozšířeno v 65 zemích pěti kontinentů a má přibližně 87 000 členů. V České republice působí od roku 1991.

Organizace

Opus Dei je osobní prelaturou církve. Je vedeno prelátem se sídlem v Římě, kterým je dnes biskup Mons. Javier Echevarria. Stará se o věrné dodržování vedení a učení Svatého stolce a o zachování zákonů a pravidel a zvyků Prelatury. Prelatura Opus Dei je vedena dle normy všeobecného církevního práva, dle Apoštolské konstituce „Ut sint“ a dle vlastních stanov. Každých 8 let se koná generální kongres, kterého se zúčastní členové ze zemí, kde působí OPUS DEI. Tyto kongresy zkoumají apoštolskou práci prelatury v minulém období a navrhují směrnice pro budoucí pastorální činnost.

Historie

Dne 19. 3. 1941 - uděluje madridský biskup Mons. Leopold Eijo y Garay první diecézní schválení na úrovni biskupství.

Dne 14. 2. 1947 - první schválení Svatým stolcem.

Dne 16. 6. 1950 - papež Pius XII. uděluje konečné schválení.

Dne 28. 11. 1982 - papež Jan Pavel II. zřizuje osobní prelaturu, jmenoval Almaro del Portillo y Diez de Spolana prelátem.

Zakladatel

Josemaría Escrivá de Balaguer, narozen 9. ledna 1902 v Barbastru ve Španělsku. V roce 1925 vysvěcen na kněze. Dne 2. října 1928 založil Opus Dei. V roce 1946 se usídlil v Římě, kde získal doktorát teologie a papežem Piem XII. jmenován čestným členem Pontifikální teologické akademie a čestným prelátem. Zemřel 26. června 1975 v Římě. Blahořečen 17. května 1992 papežem Janem Pavlem II. a svatořečen o 10 let později, dne 6. října 2002.

Arnošt Kelnar

Svatí kriminálníci – Otec Inocenc Kubiček

Při čtení knížky „Jako bychom dnes zemřít měli“ o umučení čichošťského faráře P. Toufara jsem si vzpomínala na všechny ty kněze, jež jsem měla čest poznat a kteří, podobně jako on, v padesátých letech minulého století svá nejlepší léta strávili většinou ve vězení nebo v lágrech. Nesmíme na ně zapomenout! Kdo jste koho znal, zapište vzpomínku na ně, protože to je to nejmenší, co pro jejich památku můžeme udělat.

Jeden z nich je O. František Inocenc Kubiček OFM, od jehož narození uplyne letos 2. října 100 let.

Když vzpomínám na O. Inocence, vzpomínám na jedno z nejkrásnějších období svého života – na hledání Boha, víry a na naši společnou manželskou konverzi. Byla jsem tehdy duchovní nemluvně, ale přesto si dobře pamatuji, že jsem Bohu děkovala za dvě věci: že mě přivedl k víře za komunistů, protože jsem tušila, že rozhodnutí mezi Bohem a komunisty je lehké a černobílé a pak, že jsem mohla poznat několik těch starých Božích bojovníků, kteří měli v osmdesátých letech za sebou deset, patnáct let kriminálu a práci ve výrobě, na krku ve velké většině „mařenu“ (maření dozoru nad církvemi), a navrch velkou lásku k Bohu a církvi.

O. Inocenc bydlel na Národní třídě, pár kroků od kostela Panny Marie Sněžné, v pavlačovém domě vedle paláce Adria, v bytě 1+1 bez koupelny, ve skromných, dnešními očima doslova chudých poměrech. V tom jednom pokoji byly všude po zemi knihy a samizdaty opisované na stroji v modrých nebo černých kopiích, které nám nijak nevnucoval, ale ani před námi neschovával.

Věděli jsme, že František Kubiček je kněz. Věděli jsme dokonce, že je řeholník a františkán. Ale co to znamená a co to obnáší v osmdesátých letech minulého století, jsme si moc představit nedovedli. Manžel se chtěl stát za každou cenu františkánským terciářem a mě spíš táhl za sebou. Když jsem si totiž četla o Františkových postech a radikálním způsobu života, spíše mě to děsilo. Představa, že bych měla chodit po městě, žebrat a pak spát někde pod širákem, mě, rozmazlenou městskou paničku, moc nelákalo. O. Inocenc tušil mé obavy a vždycky přišel s vysvětlením, že žebrat nemusím, protože by mě policajti stejně sebrali za potulku a to po mně Bůh nechce. Ale pak se rozhovořil o sobě, o vězení na Mírově, v Leopoldově, o tom, jak montovali

lustry a drali peří, a já pochopila, že on takhle radikálně těch 18 let ve vězení opravdu žil. To byl ovšem konečný „výstup“ z bezpočtu nových informací a neskutečných světů, které jsme tehdy na Národní 37 objevili. Nevěděli jsme totiž o ničem, a i když jsme občas poslouchali Svobodnou Evropu, skutečné příkoří a pronásledování, která tolik kněží muselo podstoupit, jsme si vlastně ani nedovedli představit.

O. Inocenc byl přitom všem veselá kopa a všechno těžké dokázal obrátit v žert.

Nejlepší byl, když vyprávěl o estébácích a různých „očkách“, které znal a málem se s nimi zdravil, protože ho hlídali na každém kroku. Dokázal je napodobit a lehkým náznakem zahrát jejich hry na schovávanou. Nakonec vždycky spiklenecky mrknul a zatvářil se uličnický. Nevypadal jako hrdina, žádný rambo, že by našinec, obyčejný hříšník, koukal obdivně a s otevřenou pusou. Na pohled to byl obyčejný, sedmdesátiletý pán, který taky chodil po doktorech, protože ho bolela kolena a sotva došel k Voršilkám, kam tehdy od Adrie chodil pěšky sloužit mši svatou.

„Víte, co mi říkal doktor? – Chlape, co jste s těma kolenama dělal? – To víte, já mu neřek, že jsem černokabátník, co já vím, kdo pan doktor je...“

A smál se tím svým lišáckým, tichým smíchem, že má oddělaná kolena z klečení. Nakonec jsme se s ním nejvíc ze všeho smáli. Třeba, jak hrál s Husákem šachy udělané z chleba a jak byl Husák vždycky našťavaný, když prohrál. Vlastně jen na dva okamžiky si vzpomínám, kdy najednou zvažněl. Stáli jsme kolem stolu – bylo nás pět adeptů na vstup k terciářům – a on si nás tak s láskou jednoho po druhém prohlížel: „Tak za vás jsem se modlil!“ Rychle jsem si to přeložila: „Za vás jsem trpěl! Nespal, nejedl, byl bit a ponižován!“ A bylo mi z toho trochu úzko a čím jsem starší, tím je mi z toho pomyšlení úzko víc a víc. Tady za tebe někdo seděl deset let v kriminále, chováš se podle toho? Druhá vážná chvilka byla, když líčil, jak ho poprvé zavřeli a on se octl sám v cele. Obešel ji kolem dokola a zdi celý líbal.

Příprava na vstup k terciářům probíhala v tichosti a bez problémů, ale bylo to jen takové ticho před bouří. V roce 1983 chytily na hranicích sestřičku se seznamy všech řeholníků, i těch tajně vysvěcených a s jinými tajnými údaji, například kdo je toho času františkánským provinciálem Čech, Moravy a tehdy ještě Slovenska. Soudruzi udělali zátah, milému Inocencovi

sebrali všechny samizdaty z jeho malého bytečku včetně psacího stroje a půlky knihovny. Jeho samotného zavřeli úplně stejně jako před lety. V noci a s křikem, dokonce na stejné datum – ze 13. na 14. dubna. Jenomže se nepsal rok 1950, ale 1983, už to nešlo tak tvrdě jako v padesátých letech. Díky přímluvě H. Kohla se O. Inocenc (a všichni ostatní, které tehdy sebrali, mimo jiné i O. Michal Pometlo) za tři měsíce vrátil z basy, hubený, bledý, ale přesto jako vždy s pokusem o žert: „Fešáckej kriminál! Dokonce jsme měli třikrát denně jídlo! A byli jsme zavřený se zlodějíčkama a s dopravníma přestupkama! Zdá se, že režim mele z posledního“, zakončil svůj kulturně-politický rozbor a navrch posadil třešničku: „Víte, co mi říkali ti rozkradači socialistickýho majetku? – Dědo, co vy tady děláte? Copak takhle starý lidi ještě zavíraj?“ A zase se smál tím svým tichým smíchem a bylo vidět, že mu ti zlodějíci přirostli k srdci. Nejspíš to bylo vzájemné, protože jsme od té doby byli zásobeni ovocem a zeleninou, kterou propuštění bratři zelináři nosili O. Inocencovi z lásky a přátelství v takovém množství, že to sám nemohl zkonsumovat.

Kriminál v roce 1983 byl zkrátka nejspíš procházka růžovým sadem, která by mě porazila (stačilo mi to na svobodě) ale nikoli staré, ostřílené kriminálníky jako byl O. Inocenc a spol. Tím spol. myslím všechny kněze za totality, škoda, že je zatím nikdo nespočítal. Ti všichni jsou svatí, protože bránili víru svou krví (srovnej Žid 12,4).

Vzpomínejme na ně, modleme se k nim a nepromarněme ten obrovský kapitál, který oni našetřili.

Věra Eliášková

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7.00, 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9.00, 10.15 (pro rodiny s dětmi), 11.30, 18.00

denně: 17.30 modlitba růžence

čtvrtek: 19-20 tichá adorace v kapli sv. Michala

ve čtvrtek 24. 10. od 19.15 moderovaná adorace s hudbou

Pobožnost u hrobu 14 mučedníků bude v úterý 15. 10. po mši v 18 hodin.

Farní úřad: Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, tel.: 222 246 243

Farář: P. Antonín Klaret Dabrowski OFM, 224 490 340, 606 751 883,

klaret@ofm.cz

Farní vikář, farní klub: P. Eliáš Tomáš Paseka OFM, 733 755 903, elias@ofm.cz

Pastorační asistentka: S. M. Petra Pavla Liszková SCB, pavla.liszkova@seznam.cz

Úřední hodiny na faře: Po, Út 14-17; St 9-11.30, 14-17.30; Čt 14-15.30; Pá 9-11.30.

Aktuální informace najdete na internetu: www.pms.ofm.cz; www.lucianpms.cz

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Společenství v naší farnosti nabízí možnost setkat se s lidmi podobného smýšlení, prohloubit svoji víru, navázat nová přátelství.

Lucián

Anděl Lucián je každou neděli při mši pro rodiny s dětmi a připravuje pro děti i jiné programy.

A. Brožová, T. Boková,

J. Štěpančíková, I. Záhorská

Nedělní setkání v Klubu

V neděli po mši sv. v 9 hod., cca od 10.00 do 12.30 hod.

Božena Harmáčková

Setkání ministrantů

V neděli po mši sv. pro rodiny, cca od 11.15 do 12.15 hod.

bratr Bernard OFM

Setkání katechumenů

(příprava dospělých na křest)

Pondělí v 19.00, sraz před farou.

Katechetka Marie Hlaváčová

P. Antonín Klaret OFM

Společenství seniorů

Úterý od 9.00 v Klubu. Setkání při čaji a kávě po ranní mši svaté, která začíná v 8.00. *Jiří Petrus*

Modlitby matek

Čtvrtek od 17.00 do 18.00, sraz na nádvoří.

Modlitby otců

Středa od 19.00 do 20.30, sraz na nádvoří.

Výuka dětí – náboženství

pro děti od 5. tř. ve středu od 17.00 s katechetkou

Mgr. S. Skřivánkovou

V malém refektáři.

Biblická katecheze pro dospělé

Ve středu od 19.00 na faře. Sraz na nádvoří.

Katechetka Simona Skřivánková.

www.simsk.cz

Příprava na biřmování

Čtvrtek od 17.30 do 19.00 na faře.

br. Eliáš OFM

Společenství pro 15–35leté

Pro mladé, kteří se chtějí společně modlit, diskutovat a probírat život z víry – ve čtvrtek od 20.00 na faře, každý čtvrtý čtvrtek je moderovaná adorace s hudbou v kapli sv. Michaela od 19.15.

Adorace

Čtvrtek 19.00–20.00 v kapli; každý čtvrtý čtvrtek v měsíci není večerní adorace tichá, ale moderovaná s hudbou.

Výuka dětí – náboženství

pro děti 1.–4. tř. v pátek od 15.00

s katechetkou *Mgr. T. Lenfeldovou*

V malém refektáři.

Redakce Sněženky: Ludmila a František Jirsovi, nám. Bratří Synků 347, Praha 4, 605 202 693, jirsoval@volny.cz. Uzávěrka příštího čísla je 22. 10. 2013. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1. Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 6,- Kč. Neprodejně. Dobrovolné příspěvky vhazujte do pokladničky v kostele.

